

KOTĚ A VÁNOCE

Denny Newman

JAK KOTĚ ČÍHAL NA JEŽÍŠKA

Byly Vánoce. Tedy, skoro Vánoce, spíš tak nějak chvíli před nimi. Kotě už nebyl žádné malé koťátko, ale pořádný kočičí teenager, česky by se dalo říct, že byl zrovna v pubertě. Taková puberta se projevuje hlavně tím, že člověk, tedy kočka, tedy kocour, dělá blbiny.

Třeba: Jak dlouho asi vydrží Majda volat čičičiči, když se schovám a nevydám ani hlásku? Nebo: Udrží mě ten nový závěs na okně, i když po něm budu šplhat až úplně nahoru? A taky: Když bouchnu tlapkou na okraj misky s vodou, jak daleko asi tak dostříkne?

Kočky mají naštěstí ale jednu výhodu – lidé je mají rádi, i když zlobí. Ty kočky,

ne lidé. Kotě nebyl výjimkou. I když celý den dělal ty zmíněné blbiny a Majda to pak po něm musela většinou uklízet, zašívát, nebo lepit, večer si ho stejně vzala na klín a drbala Kotěho za ušima.

Pak ale přišel ten okamžik, kdy se kotě od rybičky Karla dozvěděl, že má přijít Ježíšek. Nejprve se ofrňoval, že – to je jako toho, no tak přijde Ježíšek – ale pak mu to nedalo a chtěl vědět, co to ten Ježíšek vlastně je. A když něco Kotě nevěděl, šel se zeptat papouška Česti, protože ten věděl úplně všechno na světě.

„No,“ řekl mu Čestá, „to je různý“ a čechral si zobákem peří pod levým křídlem, protože ho to tam děsně svědilo.

„Jak, různý?“ nechápal Kotě.

„On ho totiž ještě nikdo nikdy neviděl, víš?“ vysvětloval Čestá.

„Tak jak vůbec všichni ví, že je to Ježíšek, když ho nikdy nikdo ještě neviděl?“ nešlo to Kotěmu na rozum.

„Ježíšek je ten, kdo nosí na Vánoce pod stromeček dárky, jenže je nosí tajně a je strašně rychlej,“ řekl Čestá, „proto vždycky rodičové odpoledne zamknou dětský pokoj a nesmí se tam, asi aby se Ježíšek nevyplašil. A když ho pak večer odemknou, dárky jsou pod stromečkem.“

Kotě byl ohromený. Sice se tvářil, že neumí do pěti počítat, ale ve skutečnosti uměl už do šedesáti tří a před pár dny se mu povedlo první násobení. Chodil totiž za akvarijní rybičkou Karlem a ten ho to všechno učil. Jak Karel říkal, kočka může být hloupá, nebo chytrá, ale ty chytřejší mají lepší smetanu. Tomu Kotě ještě úplně nerozuměl, ale Karlovi věřil. Takže se učil počítat a číst

a taky něco o světě. Nejvíc ho bavilo, když Karel vyprávěl o Africe.

A protože dával pozor a dobře se učil, hned ho napadlo, jak to asi ten Ježíšek stíhá. Protože jestliže má na nadělování dárků jenom jedno odpoledne a nenaděluje jenom Majdě, ale taky sousedům v ulici a možná i těm v další ulici za rohem, má na to jedno nadělování strašně málo času. Kotě tuhle myšlenku hned svěřil Čestě, ale ten se jen zasmál. Tedy, on spíš ta jako kdyby skřehotal, ale Kotě už věděl, že to je papouščí smích.

„Vždyť jsem Ti to právě řekl – je kouzelněj, ten to stihne.“

„Ahá,“ mňoukl si Kotě do fousků. A protože byl hlavně kočka a kočky jsou vůbec nejzvědavější tvorové, rozhodl se, že on Ježíška při nadělování přistihne a jako úplně první na světě zjistí, jak

vlastně vypadá. A protože to byl muž, tedy vlastně kocour činu, šel se na to hned a bez odkladu pořádně vyspat.

Druhý den si uvědomil, že vlastně neví, kdy má Ježíšek přijít. Chtěl se zeptat Česti, ale ten byl s Majdou zrovna u veterináře, kvůli tomu křídlu, co ho tak svědilo. Krteků se zeptat nemohl, protože Ti spali zahrabaní hluboko v zemi. A i kdyby nespali, tak by se nejspíš mezi sebou nejdřív pohádali a pak by každý tvrdil něco jiného a každý tím svým nerosozumitelným jazykem. Karel nespal, ale když za ním Kotě přišel, vůbec se nehýbal, jenom poučil oči a od pusy mu šly bublinky.

„Co se Ti stalo?“ chtěl vědět Kotě, ale Karel nereagoval.

Kotě se bál, že se Karlovi vážně něco stalo, a tak začal tlapkou klepat na akváriu, až to Karel nevydržel a sykl na něj:

„Neruš, cvičím jógu!“

Kotě věděl, co to je jóga, protože ji Majda cvičila taky. To bylo, když si stoupla na jednu nohu a sepnula ruce, nebo se snažila postavit na hlavu a spínat nohy. Většinou pak spadla. Ale že můžou jógu cvičit i akvariijní rybičky, které ze všeho jmenovaného mají k dispozici jen hlavu, to byla pro Kotěho novinka. Tak se odšoural a přemýšlel, koho by se tak ještě mohl zeptat, a nakonec na to přišel – Zeptá se přeci Mařeny!

Vypravil se tedy přes plot k sousedům a našel Mařenu, jak se snaží dohonit svůj vlastní ocas. Což bylo komické,

protože lichtenštejnští palácoví pit-pudlové mají ocasy strašně krátké. Je to spíš taková ťupka než pořádný ocas. A protože Kotě, jak už jsme si řekli, byl především kočka a kočky jsou nejenom zvědavé, ale taky občas pěkně namachrované, nezeptal se Mařeny rovnou, ale dělal, že jde náhodou kolem.

„Ahoj Mařeno,“ pozdravil slušně.

„Nazdar,“ štěkla na něj Mařena.

„Hele, neznáš takovýho... no... Ježíška?“ zkusil to kotě po pěti minutách, kdy si ho Mařena moc nevšímal a stále si honila vlastní ocas.

Mařena se zastavila.

„Ty myslíš toho, jak naděluje dárky?“

„Jo, toho,“ souhlasil Kotě.

„Osobně ne, ale jednou jsem ho myslím zahlédla,“ funěla udýchaná Mařena.

„Fakt?“ vykulil Kotě oči, „a jak vypadal?“

„To nevím, jenom se mihnul za oknem, možná to ani nebyl on.“

„Aha,“ byl Kotě zklamaný.

„Tak si na něj počkej zítra, to je Štědrý den,“ poradila mu Mařena.

„Ty jo!“ zaradoval se Kotě.

„Hele, nemohl bys nadběhnout mému ocasu? Já ho pořád nemůžu chytit,“ byla už zase v jednom kole Mařena.

„Psi...“ povzdechl si Kotě, který už začínal pomalu chápat, jak svět kolem něj funguje.

Kotě se rozhodl nic nepodcenit, a tak začal s přípravami už ráno. To znamená tak kolem jedenácté, když se probudil. Prosmýkl se do Majdina pokoje a pořádně se ukryl na posteli mezi polštáři. Měl tam odtud dobrý výhled a sám nebyl ani trochu vidět.

Pak si řekl, že by se měl ještě pojistit, tak s rozběhem převrhl skleněnou dózu, co v ní Majda měla kuličky skleněny. Ježíšek přijde, uklouzne po kuličkách a jak žuchne na zem, pořádně se podívám, jak vypadá, říkal si.

Jenže čas se tak strašně vlekl! Kotě, jak už tu dvakrát zaznělo, byl především kočka a kočky jsou nejzvědavější na světě, občas namachrované, ale taky hodně trpělivé. Kotě upřeně pozoroval dveře do pokoje – dobře tři hodiny, ale nic se nedělo. Jenom Majda si občas pro něco přišla a taky ho občas volala, ale Kotě se rozhodl vytrvat, a tak nereagoval.

Pak ho napadlo, že by Ježíšek mohl přijít oknem! Jestli je kouzelný, tak by to pro něj neměl být přeci problém! A tak Kotě točil hlavičkou k oknu, ke dveřím, k oknu, ke dveřím... Až z toho usnul.

A měl pravé kočičí spaní, takové, co je současně hodně hluboké, ale taky co při něm kočka dává neustále pozor, co se kolem děje. A Kotě měl ve spánku pocit, že ho nějaké ruce vzaly, přenesly ho do jeho pelíšku v kuchyni. A chvíli ho drbaly za ušima.

Když se Kotě probudil, byla už tma a v obývacím pokoji svítil nazdobený stromeček.

„A kruci,“ pomyslel si Kotě, „já zaspal Ježíška...“ a vyskočil a chtěl se rozeběhnout ke stromečku. Jenže to nešlo! Kolem krku měl pověšenou mašli a na té mašli byl plyšový medvídek. Ve velikosti pro skoro dospělé kočky! Kotě měl ohromnou radost a hned začal

medvídka olizovat – to je výraz nejvyšší kočičí přízně – a různě se s ním mazlit.

A když usínal, říkal si, že je vlastně dobře, že Ježíška zaspal, protože kdyby zjistil, jak vypadá, taky by Vánoce už neměly to kouzlo.

A navíc – Ježíšek musí být přeci strašně fajn, když přesně věděl, co si Kotě přál.

KOTĚ A VÁNOČNÍ DÁREK

Byly Vánoce. Tedy, skoro Vánoce, spíš tak nějak chvíli po nich. Kotě dostal od Ježíška plyšového medvídku a nemohl se ho nabažit. Spal s ním v pelišku, bral si ho k misce a někdy ho tahal po pokoji, aby mu ukázal, co kde v domě je. Takže neutekl ani týden a plyšový medvídek musel do pračky, protože už nevypadal jako plyšový medvídek, ale jako plyšové prase.

U Majdy doma už bylo skoro všechno zase uklizené, ne jako den po Štědrém dnu, kdy se všude válely roztrhané obaly z dárků a Kotě si připadal jako v kočičím ráji – různě v nich skákal a cupoval je ještě víc, než byly, každou

chvíli někde našel mašli, co se s ní dalo báječně bojovat a hlavně, těch schovek!

Na Vánocích totiž, jak Kotě zjistil, není nejlepší jenom jedna věc. Na Vánocích je nejlepší úplně všechno! Tak třeba – dostal mnohem větší večeři než obvykle. Rodina se cpala taky tak, až měli boule za ušima, všude byla spousta jídla... Kotě tedy byl vychovaná kočka, nejvíc od papouška Česti, takže jídlo zásadně nekradl, protože to by nebylo digusti... digestoř... di-stin-go-va-né. Prostě by to bylo trapné. Kotěmu stačilo to vědomí, že kdybych chtěl, mohl by si nakrást jídla tolik, že by to nesnědl, ani kdyby pozval krtky a Mařenu a Česťu a Karla a možná i Majdu, ale tu spíš ne, protože ta měla jídla hodně u stolu.

A pak ty dárky, panečku! Majda dostala různé vodičky a stříkadla a taky malovátka a sedm knížek! A jedna

z těch knížek byla – představte si to – O pejskovi a kočičce! A druhá zase pohádka o Kocourovi v botách! A ještě tam byla jedna a ta se jmenovala Dášenska a ta byla skoro o Mařeně, tedy o lichtenštejnském palácovém pitpudlovi.

A tak si Kotě užíval Vánoce a už to vypadalo, že ty nikdy neskončí, když se to stalo – v domě se objevila myš! Kotě to slovo už slyšel, ale žádnou myš ještě nikdy neviděl. Zaklepal tedy na Karlovo akvárium a zeptal se, co to ta myš je.

„Myš je domácí škůdce,“ řekl mu Karel, ale hned dodal, „taky je to ale zvířátko s příjemným kožíškem a má roztomilá očička. Ne, abys ji sežral!“

Kotě se cítil trochu uraženě, protože by ho ani ve snu nenapadlo, že by myš sežral. To jsou nápady.

V noci, když spal s plyšovým medvídkem v pelíšku, uslyšel Kotě tichounké škrábání. Kočky totiž mají strašně lehké spaní, vlastně nikdy úplně nespí, i když to vypadá, že spí zrovna hodně. Otevřel nejprve jedno oko a pozoroval Majdin pokoj. Stůl, židle, skříň i postel s Majdou byly na svém místě. Kočky totiž vidí skvěle ve tmě, je to taková jejich superschopnost. Mají totiž v očích něco, co funguje trochu jako zrcátka a stačí, aby byl někde jen malý paprsek světla, třeba z měsíce, nebo z displaye na ledniče a pro kočku to funguje jako reflektor. Světlo si očima odrazí a vidí skoro jako ve dne.

Kotě otevřel druhé oko a zaostřil na dveře. Šramot šel tam odtud. Opatrně se zvedl z pelíšku, olízl svého plyšového

medvídka, aby se tam sám nebál a že jako bude hned zpátky a tlapku za tlapkou se pomalu, a hlavně neslyšně, vydal ke dveřím. Majda je nikdy úplně nezavírala, aby Kotě mohl v noci jít do bedny s pískem, která byla na verandě.

Protáhl se dveřmi a zaposlouchal se. Šramot šel z kuchyně. Že by se krtci prokopali až do domu? Pomyslel si Kotě a plížil se dál. Když se dostal až k ledničce, uviděl myš. Byla malinká jako... No prostě byla strašně malinká a skutečně měla heboučkový kožíšek a táhla kousek vanilkového rohlíčku, který měl být správně v misce na stole hned vedle televize.

„To nemůžeš, odnášet cukroví,“ řekl tiše myši Kotě, aby nevzbudil Majdu, „to je totiž trapné, Česta to říkal.“

Myš se strašně lekla, protože Kotěho vůbec neslyšela přicházet. Pak pustila

vanilkový rohlíček a neuvěřitelnou rychlostí se pokusila utéct. Ale Kotě byl kočka a kočky, kromě toho, že jsou strašně zvědavé, občas machrují a vidí ve tmě, jsou především rychlé. Dokonce ještě o něco rychlejší než myši. Kotě se, aniž by o tom musel nějak přemýšlet, vymrštil z místa o velkém skokem přistál před utíkající myší a chytil si jí tlapkou.

„Íííííííííí!“ udělala myš.

„Nekřič, vzbudíš Majdu!“ napomenul ji Kotě.

„Nežer mě!“ třeštila myš svoje malá, roztomilá očička, která připomínala spíš dvě špendlíkové hlavičky.

„Proč bych Tě žral?“ byl překvapený Kotě, „jsi normální?“

„Protože jsi kočka a já myš,“ pískla myš.

„No a co,“ nechápal Kotě, „támhle to je lednice a hned vedle ní je akvárium s Karlem. A žere Karel lednice? Nežere.“

Myš na něj nechápavě zírala.

„Ale kočky přeci odjakživa žerou myši.“

Teď na ni zase nevěřícně zíral Kotě. Nešlo mu do hlavy, proč by vůbec měl někoho žrát. Kvůli hladu určitě ne, protože každé ráno a večer našel svou miskou plnou, a ještě k tomu dostal pár granulí návdavkem. Kvůli vitamínům taky ne, protože občas si dal i trochu zeleniny, i když mu moc nechutnala. Ale Čestá i Karel se shodovali, že jestli chce, aby mu, jako Kotěti, nevypadaly zuby, měl by občas sníst nějaké vitamíny. A že by někoho žral jen tak pro zábavu, to mu nepřišlo to, dispengi... prostě by to bylo trapné.

„Já tě žrát určitě nebudu,“ řekl tedy myši.

„Ne?“

„Ne.“

„Aha. A pustíš mě?“

„No...“ řekl Kotě, protože něco v něm mu to nechtělo dovolit. Drápky se mu už už samy od sebe vytahovaly z tlapek, oči se mu samy od sebe rozšířily – a nevěděl proč, ale svědily ho zuby, což normálně nebylo možné.

„Tak pustíš mě?“ trvala na svém myš.

„Jo, pustím,“ rozhodl se Kotě, „ale musíš mi slíbit, že už nebudeš v domě nic krást. To se totiž nesluší. A navíc to jsou moji lidi a já je mám rád a je by určitě mrzelo, kdyby jim tu někdo něco kradl, třeba vanilkové rohlíčky.“

„Hmmm,“ povzdechla si myš, „ale to já musím, my myši to takhle děláme,

nám nikdo ráno a večer neplní misky jídlem. My myši nemáme ani ty misky. Musíme si jídlo najít samy.“

„No jo, tak co s tím?“ povzdechl si Kotě, ale pak dostal nápad.

„Haló, vylezte!“ zamňoukal Kotě hned ráno do krtčí díry za kůlnou na dřevo.

„Ja bitte?“ ozval se rozespálý hlas hlavního krtka.

„Žerete myši?“ chtěl vědět Kotě.

„Natürlich,“ souhlasil krtek a mžoural na Kotěho rozespálýma očima.

„Tak s tím je konec,“ oznámil mu Kotě, „já jsem se totiž teď s jednou skamarádil a ona tu teď na zahradě bude bydlet.“

Krtek ne něj vyvalil oči, což je u krtků velmi vzácný úkaz.

„Was?“ zeptal se nevěřičně.

„Slyšel jsi dobře,“ řekl mu Kotě.

„Aber...“ začal protestovat Krtek.

„Žádné ábr,“ řekl Kotě, „myš je teď moje kamarádka, ještě teda nevím, jak se jmenuje, ale nikdo ji tu nebude žrát, jasný?“

Krtek na Kotěho stále nevěřičně zíral.

„Nebo se rozzlobím!“ pohrozil mu Kotě. „A víš, co mi řekl Česťa?“

„Nein?!“

„Že normálně kočky můžou žrát i krtky, věděl jsi to?“

Krtek začal rychle kroutit hlavičkou, jako že to tedy nikdy neslyšel.

„No,“ pokračoval Kotě, „a Karel mi zase říkal, že když lidi zjistí, že mají krtky na zahradě, tak na ně vezmou hadici s vodou!“

Krtek se otřásl.

„A já si tak říkám,“ pokračoval Istivě

Kotě, „co by se asi tak stalo, kdybych začal strašně mňoukat zrovna tady za kůlnou na dřevo a nepřestal, dokud by se lidi nepřišli podívat, co je tady tak zvláštního.“

Krtkovi bylo skoro do pláče,

„Tak vidíš, jak se musí cítit ta myš,“ řekl mu Kotě vyčítavě. „Takže jsme dohodnutí?“

„Das stimmt,“ souhlasil krtek.

„Tak jo,“ mňoukl si spokojeně Kotě, pohladil krtka tlapkou po černé hlavičce a odkrácel domů.

Od té doby se v domě přestaly ztrácet vanilkové rohlíčky. Tedy, za pár dnů se ztratily úplně všechny, ale za to nemohla myš ale Majdini rodiče a několik návštěv. Taky ustalo noční škrabání.

A Kotě sem tam, tak jednou týdně, nabral do tlamičky opatrně pár granulek ze své misky, odnesl je za kůlnu na dřevo a tam je nechal u krtčí díry.

A když pak přišlo jaro a krtci zase začali se svými závody, měli novou rozhodčí. Měla hebký kožíšek, očka velká jako dvě špendlíkové hlavičky a malou kšiltovku s nápisem „Moe´s Fan“. Sedávala na největším krtinci s píšťalkou a všichni krtčí závodníci ji na slovo poslouchali.

Kotě se na závody chodil někdy dívat a říkal si, že když může dárky rozdávat Ježíšek, může občas nějaký dárek rozdat i Kotě.

JAK SE KOTĚ ZTRATIL

Jedno zasněžené ráno se Kotě probudil a zjistil, že se mu vůbec nic nechce dělat. Bylo to krátce po Vánocích a Kotě, normálně hodně líný kocourek, byl teď přímo mistr nicnedělání. Každý den teď dostával větší porci dobrot, každou chvíli mu někdo z rodiny tajně pod stolem dal nějaké to sousto navíc a všude bylo tak nějak svátečně útulno. Inu, Vánoce.

Ten den, o kterém je řeč, Kotě otevřel nejprve jedno oko, aby zkontroloval, že je v pokoji stále ještě ozdobený stromček. Byl. Kotě tedy otevřel i druhé oko. A v tu chvíli se leknutím vymrštil alespoň metr, no možná i metr a půl do vzduchu. Tím druhým okem totiž spatřil papouška Čestů, jak na něj z té nejbližší

možné vzdálenosti upřeně zírá.

Pokud jste někdy viděli nějakého papouška zepředu, určitě si to umíte představit. Ze strany nebo pod úhlem vypadá totiž papoušek pořád jako papoušek, ale zepředu připomíná něco mezi chobotnicí a zadní částí buldozera. Takový obrovský zobák s očima po stranách.

Když Kotě dopadl zpátky do svého pelíšku a zkontroloval, že mu srdíčko už zase normálně bije, podíval se na Čestů a zeptal se ho:

„Co to prosím tě vyvádíš?“

„Hypnotizuju tě“, zaskřehotal Česťa a dál na Kotěho valil oči. A zobák.

„Nevím, co to je hypnotizování, ale hned toho nech, protože je to děsivý!“

Česťa přešel z upřeného výrazu na svůj normální výraz, zatřepotal křídly a odletěl na své bidýlko.

„Náhodou,“ zaskřehotal odtamtud „už mi to funguje.“

„Jak to?“ zajímalo Kotěho, který byl mezitím v koupelně. To znamená, že se nehnul ze svého pelíšku, ale intenzivně se olizoval, což je kočičí ekvivalent koupele. Ekvivalent je cizí slovo, které znamená že něco prostě funguje podobně jako něco jiného.

„Jednoduše,“ skřehotal nadšeně Česťa, „od šesti od rána tě hypnotizuju upřeným pohledem a snažím se tě pouhou myšlenkou probudit. A vidíš, povedlo se!“

Kotě obrátil oči v sloup, zakroutil svou chlupatou hlavičkou, jakože „to je ale trdlo, ten Česťa“, ale protože měl Čestvu rád a nechtěl mu kazit radost, pochválil ho za to, jak je šikovný. Kotě totiž už od listopadu uměl hodiny a když se na ně teď podíval, tak viděl, že už je skoro

jedenáct. A že když někdo už od šesti na někoho zírání a snaží se mu vnuknout myšlenku na probuzení, nemá to ten někdo ve své opeřené hlavě v pořádku. V jedenáct totiž Kotě vstával skoro každý den, takže to, co Čestá předvedl, vlastně až tak velké hypnotické umění nebylo.

Protože byl ale Kotě mužem, tedy kočkou, tedy vlastně kocourem činu, zcela bez meškání, úplně neodkladně, prostě ihned šel spát. Ono to vypadá jednoduše, když se řekne, že jde kočka spát, ale jednoduché to není ani trochu. Kočičí spaní je totiž složitá věda, a i samy kočky se to musí dlouho učit, aby v tom byly dobré.

Moc se třeba neví, že kočky rozlišují celkem 42 druhů spánků! A to není jen

tak. Jak asi správně tušíte, když kočka zvolí špatný spánek, může to dopadnout... Může to dopadnout i špatně. Taková kočka se totiž může třeba přespát.

Kotě byl ale rozumný kocour, a tak dobře věděl, že se do složitějších spánků nemá pouštět, zvolil velmi správně delší přespolední zdřímnutí a už už usínal, když si na poslední chvíli vzpomněl, že mu má dneska Majda prát pelíšek. Kotě byl rád, že se o něj Majda takhle vzorně stará, a tak jí nechtěl přidělovat starosti a rozhodl se, že se výjimečně vyspí jinde. Rozhlédl se po pokoji. Na televizi radši ne. Od té doby, co Majdini rodiče pořídili tu velkou, a hlavně placatou obrazovku už to moc nešlo. Kotě to párkrát zkusil, ale vždycky hned jak usnul, spadl dolů. U dveří taky ne, ty pořád někdo otvírá, na okně zase trochu protahuje a na křesle obvykle někdo sedí.

Pak ale kotě dostal spásný nápad, protože si všiml koše s vypraným prádlem, který stál kousek od dveří. Protáhl se, pak ještě jednou a odťapkal vyzkoušet, jak se mu v koši bude spát. Pořádně se do voňavého prádla zavrтал, mocně zívnuł a spokojeně usnul.

Kotěmu se zdál zvláštní sen. Byl v něm on, Kotě, pak krtci, ale zrovna nezávodili, ale hráli Kolo, kolo, mlýnský a taky rybička Karel, ale vůbec nebyl v akváriu, ale jen tak volně plul vzduchem a mňoukal. Z toho Kotě bezpečně poznal, že se mu to všechno jenom zdá. A když ve snu poznáte, že se vám všechno, co prožíváte jenom zdá, můžete si dělat, co vás zrovna napadne. Kotě si třeba představil, že umí plavat a v tu ránu byl v akváriu a potápěl se sem, a zase tam a když otevřel pusu,

šly mu od ní bublinky. Užíval by si tohle řádění ještě dlouho, ale jak už to tak bývá, v tom nejlepším se probudil. A zjistil, že něco nehraje.

Tak především, rozhodně nebyl doma. To kočky poznají, aniž by se museli kolem sebe nějak rozhlížet. Mají totiž citlivý nos a cítí asi tak tisíckrát líp, než člověk. A Kotě cítil, že ani jeden pach a vůni kolem sebe nezná. Úplně tu chyběla typická vůně Majdina pokoje, nikde nedokázal zachytit typický zápach Čestovi klece a už vůbec tu nebyla vůně vanilkových rohlíčků, na které si tak zvykl.

Opatrně vystrčil hlavičku zpod vyžehleného prádla a skutečně – byl v nějakém pokoji, ale byl to úplně cizí pokoj. Trochu tedy připomínal ten Majdin, ale byly tu jiné tapety. Majda měla v pokojíčku na zdech obrázky kytiček, takové

barevné a hodně do žluta, tady byly na zdech takové divné fialové klikyháky. Pokoj měl také okno a za ním hromady sněhu, ale to okno bylo takové... staré, dřevěné a trochu se mu oprýskavala barva. A na parapetu před ním nestál mp3 přehrávač, ale několik květníků s pravopidivnými květinami. A záclony! Na okně byly krajkové záclony, o nich už Kotě od Česti slyšel.

Protože Kotě byl kocour, tedy něco jako muž, nezačal usedavě plakat, ale zkusil přemýšlet. Věděl totiž, že když by jen hořekoval nad tím, jaký ho postihl nedobrý osud, nic by tím nevyřešil. Ostatně, znal to od Mařeny, sousedovic fenky Lichtenštejnského palácového pitpudla. Ta, když se jí něco nepovedlo stáhla ocas, hlavu si přikryla předníma packama a začala kňučet. Nepomohlo jí to nikdy. Takže se hluboce zamyslel,

až u toho nakrčil své malé a chlupaté čelíčko a snažil se vzpomenout, co si pamatuje posledního před tím, než usnul. Protože kočky se přeci neocitnou na neznámém místě jen tak, z ničeho nic.

Vybavoval si, jak byl utahaný a jak se zavrtal do koše s prádlem... a pak mu to došlo! Když občas v koši s prádlem spával, bylo to vždy prádlo, které ještě nebylo vyprané! To se mu právě líbilo, protože z něj cítil Majdinu vůni a to měl rád. Ale tentokrát si zalezl do prádla, které vonělo ze všeho nejvíc po konvalinkách a bylo hezky vyžehlené. Jenže Kotě byl tak strašně utahaný z celonočního spaní, že o tom moc nepřemýšlel. A to byla chyba. Vzpomenul si také na to, že mu jednou Česta říkal, ať si právě na tohle dá velký pozor. Jen už nevěděl, proč si má dávat ten pozor. Každopádně to byla stopa! Kotě přemýšlel dál.

Koš s prádlem vždycky majda nebo její maminka nakonec odnesly do koupelny, kde byla pračka. Několikrát is Kotětem, ale protože vždycky ještě prádlo před praním prohlížely, pokaždé spícího Kotěho našly a nedošlo k tragédii, totiž že by ho taky vyprali. O to Kotě tedy rozhodně nestál, točit se hodinu ve vodě v nějaké pračce. Jenže, a to bude asi ten kámen úrazu, říkal si Kotě, tohle prádlo už vyprané bylo. Takže už ho nikdo nekontroloval. Takže Kotěho nejspíš odnesli i s tím prádlem kdovíkam. Ach jo.

Kotě opatrně vylezl z koše a začal zkoumat prostor okolo sebe. Na zemi byl huňatý koberec, to se Kotěti líbilo, studenou podlahu neměl rád, protože ho z ní zábly tlapky. Nábytek byl jiným než u Majdy doma. Takový... bytelnější, hodně zakřivený, samá kudrdlinka

a ozdůbka a na všem ležely háčkované dečky. Normálně by si s nimi Kotě zkoušel hrát, ale tady to neznal, tak si moc netroufal. Pak Kotě něco ucítil. Jen slabě, ale přesto mu něco říkalo, že by se měl rychle schovat. Srst se mu zježila a skoro nadskočil, jen stále nevěděl proč.

„A ty jsi kdo, mrňousi,“ uslyšel za sebou hluboký, silný hlas. Opatrně se otočil a zjistil, že kouká do očí obrovskému psovi. Byl o hodně větší, než byla Mařena. Byl dokonce o dost větší, než byla

O AKVARIJNÍ RYBIČCE KARLOVI

Akvarijní rybička Karel už toho zažil vcelku dost. Vyrostl ve zverimexu, pak byl dlouho u Majdy, skamarádil se s Kotětem a nakonec ho Majda darovala babičce Jarušce.

Pro Karla to byla velká změna, protože babička Jaruška ho hned přesídlila do hranatého akvária, zatímco u Majdy měl akvárium kulaté. Takže všechno, o čem si myslel, že je zaoblené, mělo najednou nevídanou věc – hrany! Karel se s tím dlouho nemohl srovnat a neustále si říkal „To jsem blázen, takže dveře jsou obdélník?“ nebo „Strop teda není kopule?“ a nestačil se divit, jak se svět kolem něj změnil. A taky mu

chyběl Kotě, ale domluvili se, že se budou navštěvovat. Tedy, Kotě bude navštěvovat jeho, protože svět není plný vody, aby si akvariijní rybička mohla plavat, kam se jí zrovna zlíbí.

Taky v pokoji, kde teď Karel bydlel, bylo všechno jiné. U Majdy v domě, tam to bylo samý shon a hluk, pořád někdo někam chodil a něco přenášel, Kotě lítal sem a tam, občas se zastavila Mařena (to byl Lichtenštejský pit-pudl od sousedů), papoušek Čestů si neustále něco krákorál a hádal se s rádiem... tady byl klid. Babička Jaruška často jenom koukala na televizi, nebo něco vařila v kuchyni.

Karel se nudil.

Ale protože osud má smysl pro humor, uchystal mu hned druhý den překvapení. Karel to ráno ještě spal dole u dna, když nad ním něco žbluňklo a do

akvária vplula krásná rybička a začala se naparovat.

„Nazdar, co jsi zač?“ chtěl vědět Karel a zvedl se ze dna, aby si novou rybičku pořádně oňufal.

„No dovolte!“ ohradila se nová rybička, „To jsou mi způsoby!“

Tak Karel poznal, že je jeho nová spolubydlící pěkně nafrněná.

„To já vám klidně dovolím,“ řekl Karel, „ale nejprve mně musíte říct, jak se jmenujete, slečno“

Nová rybička proplula sem a pak zase tam, aby pěkně vynikly všechny ty závoje, co na sobě měla, pohrdlivě i odfrkla (takže vypustila pěknou skupinu bublinek) a pak blahosklonně řekla:

„Jmenuji se Beta von Benzindorf“

„Aha“ řekl Karel, „takže šlechtična, ano?“

„No jistě!“ ohradila se Beta.

„A kde jste se vzala tedy tady, v Česku? Neměla byste dekorovat akvárium někde v Alpách?“

„Sama nevím,“ připustila hraběnka Beta, „v jednu chvíli si plavu v obrovském akváriu v Salzburku, novináři si mě fotí na nějakou reklamu na Dafnie a pak najednou tma a probudila jsem se tady...“

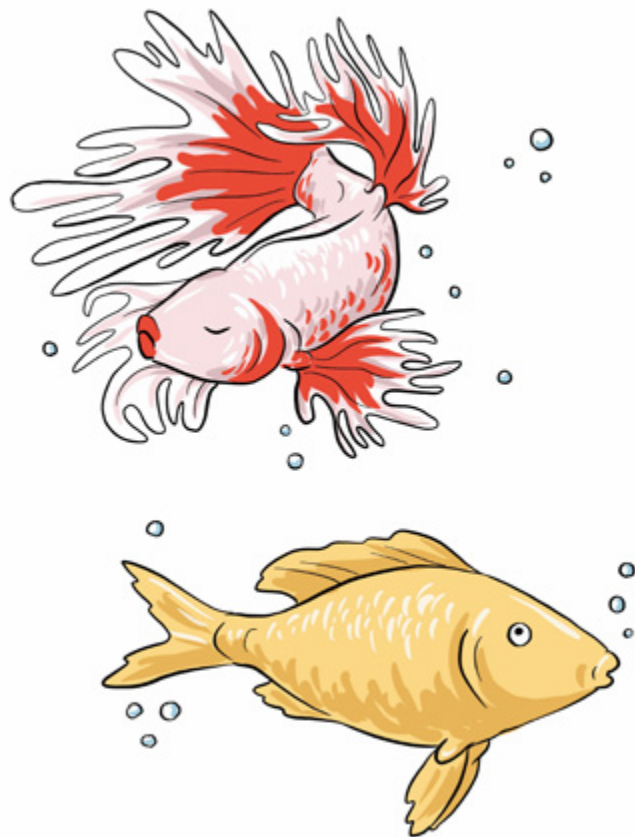
Nad hlavami se jim ozvalo hluboké, mocné žblunknutí a mezi ně se v bublinkovém víru vřítilo něco, co mohlo být stejně tak akvarijní rybičkou, jako hroudou hlíny. Pak to ale otevřelo oči, takže to musela být rybička.

„Zdar, já jsem Bohouš,“ řekl čerstvý obyvatel.

„Tě péro,“ plácnul si s ním ploutví Karel, „Já jsem Karel“

„Pche,“ řekla hraběnka Beta.

„Co je jí?“ nechápal Bohouš.

„Ále,“ mávnul ploutví Karel, „Nevšímej si jí, ona je tak trochu bůhehe...“

„Tak přesně takovou nafrněnou Bětu jsme měli v mém minulý akváriu. A víš co? Určitě ti říkala, že je hraběnka, že jo?“

Karel pokýval hlavičkou, protože to byla pravda.

„Tak to není pravda, abys věděl,“ zasmál se Bohouš, „je to obyčejná Beta, rybička, jako kterákoliv jiná, jenom má hodně těch, no, takový to, jak to za ní vlaje, když plave a voni jsou na to Bety hrozně pyšný a strašně s tím nadělaj.“

„Šeredo,“ utrousila kolem proplouvající Beta von Benzindorf.

„Bléééé“ zaprskal na ní Bohouš.

Karel si Bohouše pořádně prohlédl a pak opatrně utrousil:

„No, ty vážně nevypadáš úplně běžně... třeba tlamičku máš tak nějak jako dole, ne?“

„A kde bych jí měl mít?“ nechápal Bohouš.

„No, tak jako vepředu, co?“

„Hele, mladej,“ zasmál se Bohouš, „Já jsem sumeček sklovitý, kapiš? My takhle prostě vypadáme. Tu tlamu mám dole z jednoduchýho důvodu.“

„Z jakýho,“ zajímalo Karla.

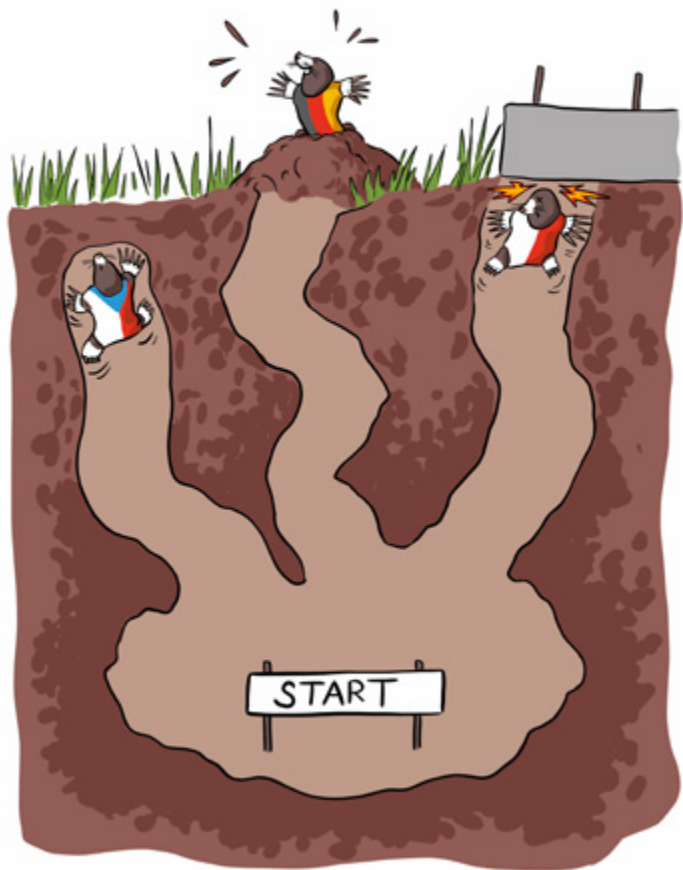
„Děsivě rád voblizuju akvárko.“

„Jé, hele, o tom něco říkal Čestá,“ ble-sklo Karlovi hlavou.

Bohouše zajímalo, kdo je Čestá. Beta zatím trucovala v jihovýchodním rohu akvária (ten byl u ložnice).

„To je můj kamarád papoušek, a on..“ začal vysvětlovat Karel, ale tu se ozvalo zaťukání na okno.

Bohouš s Karlem se tím směrem otočili a za oknem byl – světe div se – papoušek Čestá. A nejen on! Dole poskakovala Mařena a o rám okna se třel i Kotě!

Přišli se na Karla podívat, protože to od Majdy nebylo vůbec daleko, vlastně jen před pět ulic.

A bylo to milé setkání, ještěže babička Jaruška nebyla zrovna doma, ale na návštěvě u babi Novotnejch. Vyprávěli si o tom, jak Krtci zase pořádají na zahradě závody a jeden, ten polský to napral v plné rychlosti do betonového základu a teď se léčí s otřesem mozku, že má Majda kluka a že je to sranda, o tom, jak jsou na zahradě nové pampelišky a Mařena je občas žere a pak zvrací... no bylo toho požehnaně.

Beta byla stále v rohu, ale nenápadně pošilhávala po celé partě. Bohouš mezi ně totiž hned zapadl. Byl to zcestovalý sumeček a tak měl co vyprávět a jeho historkám se všichni smáli.

A pak už byl večer a Kotě, Česťa i Mařena museli domů. Domů

se vrátila i babička Jaruška a šlo se spát. Beta pomalu připlula za Karlem a Bohoušem na dno a řekla:

„Ále co, já jsem Zuzana a vylíhla jsem se vloni ve Vochově.“

Denny Newman

KOTĚ A VÁNOCE

Ilustrace a grafická úprava:

Karolína Bendová

Vydání první.

Praha 2021